

er nødt til at gå ind i en behandling for kunstig befrugtning i stedet for. Man hører altså, at der er nogle, der må gøre det på den måde. Derfor synes jeg, økonomiproblemet burde være taget op.

Det er ikke noget nemt problem, og jeg har ikke uden videre et svar på, hvad vi gør ved det, ud over det, der er lovet om, at man under udvalgsarbejdet får kulegravet adoptionsorganisationernes forvaltning af økonomien, og hvordan systemet fungerer.

Men derudover bliver vi jo nødt til at komme med nogle forslag til, hvordan vi kan gøre det økonomisk lettere, uden at vi bare hælder pengene direkte i et nedløbsrør ind i disse organisationer eller videre ud i de lande, som skal være donorlandene, og som man en gang imellem kan få en mistanke om har fungeret efter det system. Jeg kan ikke sige, om det er rigtigt, men det var jo mærkeligt, at sidste gang vi forhøjede tilskuddet til adoptivfamilier, røg priserne jo op i næsten samme takt, som vi forhøjede det. Så det er klart, at vi må kigge lidt mere på det.

Jeg er meget glad for, at vi har fået debatten. Jeg synes, det har været et kolossalt løft. Sidste sommer kom der som sagt gang i den, og det er helt relevant, at den er blevet koblet sammen med diskussionen om kunstig befrugtning. Det er klogere at skaffe børn til barnløse forældre, hvis man har børn, der mangler forældre, end at lave alle disse mærkværdigheder, som vi nu sidder og lovgiver om.

Derfor er det også en lykkelig sag, at vi nu kan sende det signal til dette udvalg og til dets sekretariat, at de skal skynde sig lidt.

Det er jo meget godt, at vi den 1. september får en udredning om Haagkonventionen, men derefter kommer jo alt det interessante, og jeg synes, man har været længe om at lave det første arbejde; det må jeg altså stadig væk sige. Jeg synes, det har taget lang tid, og bagefter skal de faktiske ting i det så belyses.

Derfor vil jeg meget gerne støtte Fremskridtspartiets intention om at skubbe på, og jeg synes også, de konkrete ting, Fremskridtspartiet foreslår med hensyn til liberaliseringer, er gode. Det er nogle, som vi i SF vil bakke op.

Der er også andre ting. Vi har f.eks. hele tiden støttet, at registrerede par skal kunne foretage gensidige adoptioner, altså adoptere hinandens børn, og det må også godt komme med.

Men derudover vil jeg da godt medgive ministeren, at der er problemer, som vi ikke har fået

løst, og som det vil være gavnligt at få belyst ordentligt.

Så først og fremmest fart over feltet nu, så der kommer til at ske nogle ting, og så tak til Fremskridtspartiet for forslaget, men jeg var lige ved at sige, at hvis vi så vedtog det, var vi i virkeligheden ikke kommet ret meget længere, for så skal det alligevel laves alt sammen. Derfor kan det jo næsten være det samme at gøre det store nummer ud af, om det bliver vedtaget, om vi får lavet en beretning eller vi får en debat, for det, der står i beslutningsforslaget, er, at vi skal have en lov, og det får vi så her at vide, at det får vi ikke nu.

Så hjertelig til lykke til Fremskridtspartiet, der i en vis forstand løber åbne døre ind, men vi vil bare gerne sikre os, at det her går stærkt, og jeg tror, at det nedsatte udvalg kan være taknemmelig over at få så klare signaler om, hvad det faktisk er, Folketinget gerne ser ske.

Bjørn Elmquist (RV):

Nu gik bålet jo ud, og jeg skal ikke kaste benzin på et udgået bål. De korte bemærkninger efter den socialdemokratiske ordfører var ganske intense, men jeg vil godt på mit partis vegne sige, at vi finder dette forslag til folketingsbeslutning noget løst i fugerne og mærkelig historieløst.

Det tager udgangspunkt i en nylig debat om kunstig befrugtning. Det er da sandt nok, at der dér var en række ordførere, der sagde nogle ting om adoption, men nogle af de punkter, der her tages op, har jo også været til debat inden da, og dette område er om noget præget af enkelt-historier, bevægende menneskelige historier, som kommer til os udefra, f.eks. i pressen, og det reagerer vi så meget forståeligt på.

Diskussionen om, hvor mange børn der kan adopteres af samme familie, havde ikke udgangspunkt i debatten om kunstig befrugtning. Den kom i forbindelse med en rumænsk pige, der skulle sendes tilbage til Rumænien. Hun kunne ikke adopteres af sin familie, fordi de i forvejen havde to børn. Så griber man sig til hovedet og spørger: Hvordan kan det dog være, at vi herinde i Folketinget – jeg ved ikke, hvor mange af os, der var med til det dengang, jeg var det ikke selv – har vedtaget regler, der siger, at der som udgangspunkt kun må være to børn i en familie, der skal adoptere?

Hvis man så går lidt tilbage i historien, finder man jo ud af, at der var et ganske stort flertal i Folketinget, der gik ind for det dengang, fordi